

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Mélissa DA COSTA
TOUT LE BLEU DU CIEL

Copyright © Éditions Albin Michel – Paris 2021

First edition © Carnets Nord – 2019

Translation Copyright © 2023 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04948-0

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

MELISA DA KOSTA

Sva
plava boja
sa
neba

Prevela Gabrijela Čović

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2023.

Za mog Emila sa magičnim očima

Mali oglasi.fr

Tema: Tražim saputnika ili saputnicu za svoje poslednje putovanje

Autor: Emil26

Datum: 29. jun, 1.02

Poruka:

Dvadesetšestogodišnji mladić, osuđen na rani oblik Alchajmerove bolesti, želi da ode na svoje poslednje putovanje. Tražim saputnika ili saputnicu za avanturu, koji bi podelili sa mnom poslednje putovanje. Plan puta treba zajednički da se potvrdi. Alpi, Gornji Alpi, Pirineji? Putovanje auto-kamperom i peške, kroz prolaze (sa rancem i šatorom). Potrebna odgovarajuća fizička spremnost.

Polazak: što pre. Trajanje putovanja: najviše 2 godine (prema proceni lekara). Moguće i kraće.

Profil mog saputnika ili saputnice:

Nisu potrebne posebne medicinske veštine: ne dobijam nikakvu negu ili lečenje i fizički sam sposoban.

Dobar mentalni kapacitet (mogu da doživim sve veći gubitak pamćenja).

Osećaj za prirodu. Bez straha od pomalo grubih uslova života.

Želja da se bude deo avanture.

Kontaktirajte sa mnom isključivo putem imejla. Možemo posle da razgovaramo preko telefona.

Emil je protrljao bradu. Bila je to navika koju je imao od detinjstva, kad god je bio zamišljen ili neodlučan. Nije bio siguran u svoj oglas. Smatrao ga je hladnim, beživotnim, pomalo i ludim. Napisao ga je u jednom dahu,

bez razmišljanja. Bilo je jedan ujutru. Nije spavao nedelju dana, ili gotovo uopšte. To mu nije pomagalo u pisanju.

Ponovo je pročitao oglas. Ostavio mu je čudan ukus u ustima, malo gorak, ali sebi je govorio da je u redu, da je dovoljno mračan da obeshrabri osetljive duše i dovoljno lud da obeshrabri prosečne osobe. Samo neko dovoljno poseban moći će da uoči neobičan ton ovog oglasa.

Od kada su mu saopštili dijagnozu, video je majku kako plače i oca kako steže vilice. Video je kako mu sestra propada, a lice joj izjedaju podočnjaci. On nije tako reagovao. Prihvatio je vest potpuno razumno. Rani oblik Alchajmerove bolesti, rekli su mu. Neurodegenerativna bolest koja dovodi do progresivnog i nepovratnog gubitka pamćenja. Bolest će na kraju napasti moždano stablo sve dok ga ne uništi. Moždano stablo je odgovorno za vitalne funkcije: otkucaje srca, krvni pritisak, disanje... To je bila dobra vest. Smrt će ga brzo stići. Najkasnije za dve godine. To je bilo u redu. Nije želeo da postane teret, da ostatak života, decenije i decenije, provede u stanju podmakle senilnosti. Više je voleo da zna da će uskoro umreti. Dovoljne su bile dve godine. Još uvek je mogao malo da uživa.

Uostalom, nije bilo tako loše što je Lora otišla godinu dana ranije. To bi mnogo zakomplikovalo stvari. Ponavljao je to sebi već nedelju dana, otkad je saznao za dijagnozu. Lora je otišla, nije se čuo sa njom godinu dana, ni telefonom. Nije čak ni znao gde ona živi i to je bilo dobro. Zapravo više nije bio u takvoj vrsti veze i mogao je da ode. Mogao je mirno da započne ovo poslednje putovanje, ali nije baš da nije imao nikoga... Tu su bili njegovi roditelji, njegova sestra Maržori, njen muž Bastjen i njihovi blizanci. Tu je bio Reno, njegov prijatelj iz detinjstva, koji je upravo postao otac i koji je tražio kuću da zasnuje porodicu. Reno je tata i oženjen je... To je bila paklena osveta života! Nikada se njih dvojica ne bi kladili na to. Reno je bio debeli klinac koji je sedeo u zadnjem delu učionice. Bio je astmatičar, alergičan na kikiriki i potpuno smešan na sportskom terenu, dok je on bio nestašno i pomalo buntovno, brzo dete. Kada bi ih čovek video, zapitao bi se šta rade zajedno. Mali debeljko i buntovnik. Reno je uvek ostao donekle u njegovoj senci. A onda su se stvari tokom godina promenile. Tim bolje za Renoa. Prvo je izgubio deset kilograma, a onda je pronašao svoj put: postao je logoped. To ga je promenilo. Reno je upoznao Leticiju i sada su bili porodica. Dok se on, nestašni klinac, našao tu, po strani. Sa dvadeset šest godina, više nije bio tako živahan. Pustio je Loru da ode...

Emil je odmahnuo glavom dok se naslanjao na svoju kancelarijsku stolicu. Nije bio trenutak za sentimentalnost i razmišljanje o prošlosti. Trebalo se fokusirati na putovanje. To putovanje bilo je njegova ideja čim mu je saopštena dijagnoza. Trebalo mu je sat ili dva da dođe sebi, a onda mu se u glavi rodila ideja o putovanju. Nije nikome pričao o tome. Znao je da bi ga sprečili. Njegovi roditelji i sestra brzo su ga prijavili za kliničko ispitivanje. Doktor je, međutim, jasno stavio do znanja da nije reč o izlečenju ili lečenju, već o tome da sazna više o njegovoj retkoj bolesti. To nikako nije išlo njemu u korist. Provođiće svoje poslednje godine u bolničkoj sobi kako bi se podvrgao lekarskom posmatranju. Međutim, njegovi roditelji i njegova sestra su insistirali, a on je znao i zašto. Oni su odbijali da prihvate njegovu smrt. Pomalo su se nadali da će kliničko ispitivanje i njegovi nalazi moći da obuzdaju bolest. Zbog čega da je obuzdaju? Da bi mu se produžio život? Da bi mu se produžila senilnost? Sve je to već bilo viđeno: otići će. On će sve detalje razraditi u potpunoj tajnosti, njima ne govoreći ni reči o tome, i otići će.

Već je pronašao auto-kamper i poslao je novac. Vozilo će preuzeti krajem nedelje. Parkiraće ga na parking u gradu, dok čeka da se sve sredi, kako ne bi izazvao sumnju roditelja i sestre. Što se tiče Renoa, i dalje se kolebao. Treba li da razgovara sa njim o tome i pita ga za mišljenje? Nije znao šta da radi. Da je Reno bio slobodan, bez dece, sve bi bilo drugačije. Bez sumnje bi zajedno otišli, ali sada su se stvari promenile. Reno je imao svoj život, svoje obaveze, a Emil nije želeo da ga vodi na poslednje putovanje. Međutim, oboje su sanjali o avanturama. Govorili su jedno drugom: „Kad završimo studije, krenućemo sa šatorima i rancima na Alpe.“ Tada je Emil upoznao Loru, a Reno je sreo Leticiju. Odustali su od želje da uteknu.

Danas je konačno mogao da ode. Ništa ga više nije vezivalo. Ostalo mu je još samo dve godine života, a njegovi najmiliji već se spremaju da ga izgube. Sada ili za dve godine, nema velike razlike. Poslednji put je pročitao oglas. Da, bio je čudan i bezličan i verovatno niko neće odgovoriti na njega. Nema veze, ipak će otići. Sam. Plašio se da umre sam, to je nešto zbog čega je bio uznemiren, ali, ako se to desi, ako se niko ne odazove na njegov oglas, onda je to šteta. Otići će, jer mu je taj poslednji san jači od straha. Kliknuo je na taster „Pošalji“ i na ekranu se pojavila poruka koja je saopštavala da je oglas upravo objavljen. Zavalio se u fotelju, uzdišući.

Bilo je jedan i pet ujutru. Ako neko odgovori, ako neko bude dovoljno lud ili hrabar da mu odgovori (ne zna baš kako to da definiše)... onda je bio uveren da će naći najboljeg saputnika za sva vremena.

„Emile, druže, izvini što nisam mogao da ostavim klinca sa Leticijom, ona radi. Osim toga, pridružiće nam se čim završi.“

Reno je izgledao iznervirano što dolazi u bolničku sobu sa svojim detetom u naručju. Emil ga je potapšao po ramenu.

„Prestani, znaš da volim da vidim tvog klinca.“

„Trebalo bi da spava. Nije spavao celu noć. Do sada bi trebalo da se sruši.“

Reno je izgledao umorno. Emil ga je gledao kako se muči sa bebom u naručju, pokušavajući da rasklopi kolica. Beba je imala samo šest meseci, a Emil se nikako nije navikao na to da vidi Renoa sa detetom. I dalje mu je izgledao apsurdno. Dakle, videti ga kako rasklapa kolica tako koncentrisano, bilo je jače od svega.

„Zašto se smeješ?“

„Osećam se kao da gledam u fatamorganu.“

„Molim? Zašto?“

„Dok gledam tebe i klinca, tebe, kralja kolica na rasklapanje.“

„Samo se ti smej. To će se...“

Nije završio rečenicu i Emil je odmah shvatio zašto. Reno je hteo da odgovori „to će se i tebi jednog dana dogoditi“, kao što to obično radi, ali je zastao. Pocrveneo je zbog svoje greške.

„Izvini... ja...“

Emil je odmahnuo glavom. Odgovorio mu je uz široki osmeh:

„Ne, meni se to neće dogoditi. Barem ću to izbeći! Ko je rekao da je život loš?“

Pokušavao je da nasmeje Renoa, ali je bilo uzalud. Reno je ostavio kolica i okrenuo se prema njemu, poražen.

„Zašto to radiš? Hoću reći... Ja ne mogu više ni da spavam... Kako se šališ tako o tome?“

Emil je pokušao da pobegne od njegovog pogleda pretvarajući se da mu zagleda nokte. Izgledao je opušteno.

„Eto tako. Mislim... za nekoliko meseci više neću ni znati ko sam... Ništa više neće biti važno. Nema potrebe da se brineš!“

„Emile... Ne šalim se.“

„Ni ja.“

Reno nije želeo više da navaljuje. U očima su mu se videle suze. Na trenutak, Emil je želeo da mu kaže sve, da se svemu prepusti: *sve će biti dobro, družo, ja ću otići, ići ću u avanturu, s rancem na leđima, u auto-kamperu, baš kao što smo sanjali. Proživeću šezdeset godina u jednoj godini. Obećavam ti to i neću se kajati.*

Ali nije to mogao da mu kaže. Naprotiv, Reno ga neće obeshrabriti. Problem je ležao negde drugde. Reno je bio mnogo više od prijatelja, on je bio kao brat i, ako sazna da odlazi, uništiće ga pomisao da ga pusti samog, da ne ide sa njim. To nije dolazilo u obzir. Emil nije želeo da se on oseća krivim, a ako poznaje Renoa tako dobro kao što misli da ga poznaje, onda je on bio sasvim sposoban da odluči da će ići sa njim po svaku cenu, makar na nekoliko meseci ili nekoliko nedelja. A to je bilo utoliko nepodnošljivije. Nije želeo da odvoji Renoa od porodice, čak ni nakratko.

„Ne moraš da glumiš hrabrost preda mnom“, insistirao je Reno, dok su mu oči još više zasuzile.

„Ispašće ti klinac.“

Zaista, beba se umalo izmigoljila iz Renoovog naručja, koji je svu pažnju posvetio Emilu.

„Oh, prokletstvo!“

Reno je podigao bebu i stavio je na bolnički krevet, pored Emila koji ju je uzeo i spustio na krilo.

„Emile...“

„Biće dobro, družo. Život je takav. Izvukao sam pogrešan broj i moram da se pozabavim time.“

„Ne možeš to tako da kažeš.“

„Postoji to kliničko ispitivanje... Nikad se ne zna.“

Iskoristio je mali trik roditelja i sestre, skrivajući ružnu istinu iza sultude nade. Pokušao je da izgleda uverljivo i činilo se da je uspeo u tome, jer Reno više nije imao onaj potišteni pogled i ponovo je počeo da se bori sa kolicima.

„Želiš li da ti pomognem?“

„Ne, u redu je.“

„Pa, kako je moj omiljeni klinac?“

U Emilovom krilu, beba je radosno zacičala. Reno i Leticija nazvali su ga Tivan. To je ime koje su izmislili. Emil je sumnjao da je u ovom slučaju Leticija prevarila Renoa. Nije mogao ništa da joj odbije. Tivan... Kakvo ime! Više je voleo da ga zove „klinac“, čak i to je zvučalo bolje. Reno je konačno rasklopio kolica. Ustao je i uzeo sina i stavio ga unutra kao veoma dragocen predmet. Beba je bila u kolicima, a Reno je seo na krevet pored Emila. Čudno ga je gledao.

„Pa... kako... kako si?“

„Dobro sam, a ti? Leticija? Da li ste razgledali neke nove stanove?“

Ovaj trik za skretanje sa teme nije funkcionisao. Reno je nastavio:

„Naleteo sam na tvoju majku u holu bolnice.“

„Kada? Sada?“

„Da. Ona je...“

Nije se usudio da nastavi. Emil je završio rečenicu umesto njega:

„Ona je slomljena, znam.“

„Srećom, postoji to kliničko ispitivanje...“

„Da, srećom...“

„Prokletstvo...“

Reno je prešao rukom preko lica. Izgledao je staro. Saopštenje o Emilovoj bolesti prilično ga je šokiralo.

„Kako si to zaradio?“

„Uopšte nisam ništa zaradio. To je retka, genetska bolest, to je sve.“

„Da, ali zašto baš ti?“

„Zašto baš ja? Zašto ne ja? To je velika kosmička lutrija, eto.“

„Kako uspevaš da ostaneš raspoložen? Kako se potpuno ne slomiš?“

„I plačem? I sažaljevam samog sebe?“ Reno više nije znao šta da odgovori.

„Prihvatio sam stvari takve kakve jesu, to je sve.“

„Uvek si bio takav.“

„Kakav?“

„Energičan, jak... Ja sam bio kukavica za oboje. Uvek si me vukao napred.“

„Ti si uspeo, Reno. Sam si uspeo. Nisam ti ja bio potreban.“

Reno se osmehnuo. Nije mogao više da se pretvara. Iz oka mu je potekla suza. Glas mu je zadrhtao:

„Mnogo ćeš mi nedostajati, druže.“

A Emil nije mogao više da izdrži. Osećao je knedlu u grlu, koju nije želeo da oseća, ali Renoove suze su bile previše. Prestao je da se suzdržava. Nisu se često grlili, ali im je u tom trenutku to bilo očigledno.

„Stani. Još nisam otišao onamo.“

„Izvini... Plačem kao neka devojčica.“

„Pred svojim kincem, nije te sramota!“ Reno se nasmešio usred suza. Šmrcnuo je.

Emil se držao. Grlo mu je gorelo, ali nije hteo da plače. To je odlučio. Reno je bio u pravu. Uvek je bio jak i energičan. Biće takav do kraja.

„Kada dolazi Leticija? Moraćeš da obrišeš suze pre nego što dođe i vidi te takvog. Mogla bi da te ostavi.“

„Ne bi se usudila da mališan ostane bez oca.“

„Nadam se, za tvoje dobro.“

Reno ga je čudno gledao, vlažnim očima.

„Da li zaista veruješ u kliničko ispitivanje?“ Emil nije želeo da ga laže.

„Ne verujem.“

Renoova ramena još više klonuše.

„Zašto si onda rekao...“

„Moraš nešto da kažeš.“

„Šta ćeš da uradiš?“

„Kako to misliš, šta ću da uradim?“

U Tivanovim kolicima začuo se vrisak, ali ni jedan ni drugi nisu se pomerili. Posmatrali su jedan drugog. Svaki od njih pratio je reakciju u očima onog drugog.

„Nećeš ostati ovde da bi prošao ovo kliničko ispitivanje.“

Reno nije postavio pitanje. To je bila jasna i jednostavna konstatacija. Dodao je:

„Čoveče, znam te u dušu. Ovo nisi ti.“

Emil je s ljubavlju gledao svog prijatelja, njegove crvene oči od suza. Njegov najstariji prijatelj. Mali, debeljuškasti astmatičar. Jedan od stubova njegovog života, koji je sve shvatio. Naravno da je shvatio. Obojica su se znali u dušu.

„Druže...“

„Znao sam!“

„Nisam još ništa rekao...“

„Znao sam da nešto smeriš!“

„U pravu si. Neću da ostanem ovde.“

„Znao sam!“

Reno sada više nije izgledao skrhanu. Gotovo i da se osmehnuo, obuzet uzbuđenjem još uvek pomešanim sa bolom.

„Pričaj mi!“

„Nemoj nikome da kažeš, u redu?“

„Ti si lud! Neću!“

„Otići ću.“

„Otići ćeš? Ali gde?“

„Još ne znam gde...“

Prekinulo ih je kucanje na vratima. Reno je skočio i brzo obrisao vlažne oči. Emil je odgovorio:

„Da?“

Vrata su se otvorila i pojavila se mlada žena, kovrdžave, plave kose, u uskom kostimu.

„Leticija!“

Izgledala je kao da je ostala bez daha. Skinula je naočari za sunce, stavila tašnu na pod i brzo bacila pogled na Tivanova kolica.

„Ne spava?“

Emil je odmah primetio promenu u Renoovom ponašanju. Uspravio se i isturio grudi. Izgledao je važno, kao odgovoran otac. Čim je Leticija došla, igrao je ovu malu igru. Istina je da je Leticija imala zavidno držanje. Ona je bila prava žena, razumna i sa vrlo preciznom predstavom o tome kakav život treba da bude. Ona je znala šta želi i kuda ide. Naporno je radila i bila prisutna na svim poljima.

„Zaspao je.“

Slagao je. Verovatno se plašio da će Leticija pomisliti da je loš otac. To je nasmejalo Emila. Leticija je prišla krevetu i na brzinu poljubila Renoa, pre nego što je stala ispred Emila.

„Kako si?“

„Dobro sam.“

Zagrllila ga je. On nije navikao na ove njene gestove naklonosti. Uvek su se dobro slagali, ali uz određenu pristojnu distancu i poštovanje. Između Lore i nje, međutim, nikada nije postojala veza. Lora je bila njena suprotnost. Bila je brineta, dok je Leticija bila plavokosa, bezbrižna i vedra. Bila je suprotnost Leticiji koja je bila ozbiljna i okrenuta ka budućnosti.

Jedna ga je uvek nadahnjivala divljenjem pomešanim sa strahom, dok ga je druga inspirisala bezgraničnim obožavanjem. Uvek je više voleo Lorinu bezbrižnu, spontanu i detinjastu stranu. Bila je slobodna kao ptica, a onda je otišla.

Leticija je prestala da ga grli. Otkako su čuli za bolest, ljudi oko njega su odjednom postali otvoreniji, poput Leticije. Svi ti zagrljaji, dugi pogledi, rečenice koje su se šaputale, kao da bi ta buka mogla da ga ubije. Bilo mu je neprijatno. Nije mu se to dopadalo.

„Još uvek si prezaposlena?“, upitao je Emil.

„Ne pominji to...“

„A kuća?“

„Nemamo više vremena za posete. Rastrzani smo između Tivana i posla... iscrpljeni smo.“

U bolničkoj sobi je zavladała tišina. Leticija je stajala ispred prozora, pored Tivanovih kolica. Jednom rukom milovala ga je po glavi, zamišljena. A onda se trgnula:

„Kada počinješ sa kliničkim ispitivanjem?“

„Sledeće nedelje.“

„Zašto te drže ovde?“

„Radiće mi testove pre početka ispitivanja.“

„Testove?“

„Testove krvi, DNK testove, skenere, testove pamćenja...“

„Gospode bože...“

Pomerila je pahuljasti pramen kose sa Tivanove glave, pa nastavila:

„Možeš li da izadeš odavde za vikend?“

„Naravno. Nisam zatvorenik, znaš.“

Pokušao je da je nasmeje, ali nije uspeo. Leticija je uvek bila ozbiljna. Emil je pomislio da ona sigurno umiruje Renoa, da je zato on toliko voli. Uvek je bio uplašen, ali je u njoj našao snažan oslonac.

„Onda bi trebalo da dođeš kod nas na večeru za vikend.“

„Zvuči mi super.“

„U petak uveče. Dođi u petak uveče. Napraviću lasanje.“

„Odličan izbor!“

Emil je osećao da ga Reno sumnjičavo posmatra. Gledao ga je. Tražio je trag u njegovom pogledu. Reno je znao da on želi da ode. Verovatno se pitao da li će biti kod njih za vikend i da li je slagao. Emil je želeo da ga

uveri u to, ali Leticija je bila tu i on nije želeo da joj otkrije tajnu. Ona bi bila protiv toga i ne bi razumela.

U svakom slučaju, on će biti ovde za vikend. Otići će po auto-kamper u subotu ujutro. Parkiraće ga na trgu ispred bioskopa, gde se često parkiraju razni sumnjivi auto-kamperi i kombiji, a onda će videti. Još ne zna tačno kada će otići. Oglas je pregledan 107 puta otkako ga je postavio pre dva dana, ali niko se na njega nije javio. Nije polagao velike nade, ali je rekao sebi da se nikad ne zna. Nameravao je da iskoristi nedelju kako bi precizirao plan puta. Želeo je prirodu, drveće, miris borova, kamenje koje će mu se kotrljati pod nogama.

„A šta je sa tvojim poslom?“

Poskočio je kada je začuo Leticijin glas. Posmatrala ga je sa prozora sobe, ruke su joj još uvek bile u kolicima, na Tivanovoj glavi.

„Molim?“

„Nećeš se vraćati, pretpostavljam...“

„Ma ne.“

„Jesu li ti prepisali bolovanje?“

„Da. Na neodređeno vreme.“

U prostoriji je lebdela pomalo teška tišina.

Reno se nelagodno migoljio.

„Neće mi nedostajati posao, znaš“, dodao je Emil. Njegov posao bio je da povezuje hotele i sajtove za rezervacije. Dobijao je proviziju svaki put kada se potpisivao ugovor. U početku je provizija bila mala. Firma je nastala pre samo tri godine. Osim njega, tu je bio i vlasnik, prijatelj Lorine prijateljice. Ona ih je povezala pre tri godine. Vlasnik je imao dvadeset osam godina i želju da osvoji svet. Neće daleko stići, jer nema sredstava za svoje ambicije. Osim njih dvojice, tu je bio i pripravnik, Žerom Antonen, tatin sin, nesposoban i lenj. Neće mu nedostajati ovaj posao. Tada ga je prihvatio jer je morao da zaradi platu, ali ga nikada nije fascinirao. Radio je to automatski, da mu prođe vreme. Zato je teško i razumeo da ga pamćenje ne služi. Pripisao je to dosadi i nedostatku motivacije: takav je slučaj bio i sa izgubljenim mejlovima, ponovo napisanim, pa ponovo poslatim, zaboravljenim zakazanim sastancima, povratnim pozivima kupaca na koje bi svaki drugi dan zaboravio, crnim rupama usred dana, sedenjem ispred praznog dokumenta („šta sam zapravo hteo da uradim?“). Bio je to dosadan posao, što nije iznenađujuće, i mislio je da mu je jednostavno

dosadno. Ali to nije bilo to, i ne samo to. Pamćenje ga nije služilo. Zatim su usledile nelagodnosti i gubitak ravnoteže. Pomislio je da je za to bio kriv umor. Reakcija na Lorin odlazak usledila je tek godinu dana kasnije... Njegova majka insistirala je na tome da se konsultuje sa lekarom i uspostavili su mu dijagnozu.

Leticija se meškoljila na prozoru. Borila se sa ručkom kako bi ga otvorila.
„Vruće je kao u paklu.“

Hladan vazduh na kraju dana ulazio je u spavaću sobu. Počeo je jul i napolju su ptice veoma glasno cvrkutale.

„Zar ovde nema klime?“

„Sačuvali su je za gerijatrijsko odeljenje.“

„Ne mogu više. Idem po svežu limunadu iz automata. Hoćete li vi nešto?“

Emil i Reno odmahнули su glavom. Leticija je obrisala čelo na koje se zalepilo nekoliko kovrdžavih pramenova.

„Odmah se vraćam.“

Izašla je iz sobe, tiho zatvarajući vrata. Reno se odmah okrenuo prema Emilu. Želeo je da zna.

„Dobro, dakle... šta si naumio?“

„Ne znam još.“

Emil je pružio ruku prema belom, noćnom ormariću i uzeo telefon. Otvorio je neku veb-stranicu, skrolovaو je i nešto ukucao.

„Evo. Na ovome sam trenutno.“

Dao je telefon Renou.

„Ovo je oglas. Čitaj.“

Za volanom svog auto-kampera, Emil je sedeo nepomično, izgubljen u mislima, zbunjen. Otišao je jutros po vozilo koje je bilo u savršenom stanju. Unutra je ostalo čak i posuđe i komplet peškira koji kao da nikada nisu korišćeni. Mogao je i danas da ode, ako bi hteo...

Auto-kamper je parkirao na parkingu preko puta bioskopa i nije mogao da se natera da izađe. Pritisnule su ga muke. Zapravo više nije znao šta da misli. Reno je pre neki dan pomalo zbunjeno reagovao kada je video oglas.

„Ideju o odlasku mogu da razumem... ali sa nepoznatom osobom...“

Postiđeno je napravio pokret, kao da se izvinjava što nije mogao da pođe sa njim.

„Naravno, niko neće na njega da odgovori... Ili će odgovoriti neki ludak ili psihopata. Seksualno poremećena osoba. U šta se to upuštaš?“

Emil je bio pomalo zatečen njegovom reakcijom. Obično su Reno i on bili na istoj talasnoj dužini, ali ovog puta nisu i to ga je nateralo da se dugo koleba. *Reaguje li Reno ovako jer zna da ću uskoro umreti? Ili zato što zna da ću umreti daleko od kuće, daleko od svojih najmilijih? Ili je moja ideja zaista loša?* Malo je falilo da obriše oglas. Ipak, jutros je neko odgovorio na njega. I on je bio potpuno zatečen zato što to nije bio muškarac, kao što je bio siguran da će biti, ako uopšte neko odgovori, već je to bila žena i to mlada. Rekla je da ima dvadeset devet godina. Oglas je trebalo da je uplaši ili bar zabrine.

Da ide sama sa nepoznatim čovekom, koji tvrdi da je na kraju svog života, a da nema preciznu predstavu o putu ili jasnom cilju tog putovanja... Ali nije delovala zabrinuto. Ostavila je kratku poruku, jedva da je postavila neko pitanje. Da li je psihički poremećena?

Mali oglasi.fr

Tema: Odgovor: Tražim saputnika ili saputnicu za poslednje putovanje

Autor: Žo

Datum: 5. jul, 8.29

Poruka:

Zdravo, Emile26,

Vaš oglas privukao mi je pažnju. Zovem se Žoana i imam 29 godina. Vegetarijanka sam i nisam baš zainteresovana za kućne poslove i udobnost.

Visoka sam jedva 1,57 m, ali sam u stanju da nosim ranac od 20 kg nekoliko kilometara.

Fizički sam spremna, uprkos nekim alergijama (na ubod ose, kikiriki i mekušce). Ne hrčem, ne pričam mnogo, volim meditaciju, posebno kada sam u prirodi.

Raspoložena sam za odlazak, što je pre moguće. Čekam vaš odgovor.
Žoana

Od jutros je iznova čitao njenu poruku. Nije je baš razumeo. Ko je ona? Zašto radi to? Sada je on bio sumnjičav... Ništa nije tražila. Bila je

spremna da ga tako, bez straha, prati. Kakve to devojke rade to? Odjednom je zaista poželeo da to pokaže Renou, da čuje njegovu mišljenje. *Ja sam vegetarijanka i nisam baš zainteresovana za kućne poslove i udobnost.*

Baš je čudna, čudna! Nije spominjala ni njegovu bolest, smrtnu kaznu koja će im visiti nad glavom tokom celog putovanja... Da li ju je bilo briga za to? *Ne hrčem, ne pričam mnogo, volim meditaciju, posebno kada sam u prirodi.*

Emil je protrljao bradu, prešao rukom preko lica i brade koju je već godinu dana negovao. U stvari, bilo mu je teško da prizna da je njegov oglas zahtevao baš ovakav odgovor. Napisao ga je da bi privukao upravo takvu osobu. Pa šta? U čemu je problem? Zašto je tako nepoverljiv i sumnjičav? Pogledao se u retrovizor, svoju smeđu bradu, rupice koje su se mogle naslutiti ispod dlaka, smeđe oči u obliku badema. Tek su počele da mu se stvaraju bore oko uglova očiju. To su bile bore smejalice. Neprimetne. Sigurno je da ih niko osim njega nije ni primetio. Posmatrao je svoj zabrinut izraz lica, bore na svom čelu.

Stvarno nikada ne bi poverovao u ovo. Nije ni slutio da će se neko javiti na njegov oglas. Naročito ne devojka. To je ono što ga je toliko mučilo. Lora je bila ovako luckasta, imala je tu spontanu i neobičnu stranu, ali nikada, nikada ne bi odgovorila na ovu poruku. Nikada se ne bi upustila u ovakvu avanturu. Pa ipak, Lora je bila najemancipovanija i najležernija devojka koju je ikada upoznao. Barem ona Lora s početka veze, ona u koju se ludo zaljubio.

Zazvonio je telefon i prenuo ga iz misli. Reč „mama“ treperila je na ekranu i on je sačekao tri duge sekunde pre nego što je odgovorio.

„Emile! Gde si?“

„Sve je u redu, mama. Idem u kupovinu. Šta je bilo?“

„Otišla sam u tvoj studio. Zvonila sam, ali se niko nije javio...“

„Sačekaj me, onda. Biću tamo za deset minuta.“

„Samo sam htela da vidim da li je sve u redu. Tvoja sestra je ovde... Sa blizancima.“

Poželeo je da uzdahne, ali se suzdržao. Prisiljavao se da ljubazno odgovori:

„Vraćam se što pre kući.“

Od kada su saznali dijagnozu, nisu mu davali ni trenutka mira. Niko od njih. Gušili su ga. Jedva je čekao da ode, da završi sa ovom dramom.

Čak će i oni odahnuti, duboko u sebi. Nisu to još znali. Za sada su bili ispunjeni bolom i puni dobrih namera, ali sve bi ih to na kraju opterećivalo. Moraju ponovo početi da žive. Za njega više niko ništa nije mogao da uradi, ali oni su morali da žive.

Mali oglasi.fr

Tema: Odg: Odg: Tražim saputnika ili saputnicu za poslednje putovanje

Autor: Emil26

Datum: 5. jul, 20.11

Poruka:

Pa, Žoana, drago mi je.

Moram priznati da nisam očekivao da ću dobiti odgovor na ovaj oglas.

Prilično si iznenađenje.

U kom gradu tačno živiš? Ako nismo predaleko jedno od drugog, možemo li da se nađemo pre polaska, kako bismo zajedno razgovarali o planu putovanja?

Živim pored Roana.

Emil

P. S. Predlažem da pređemo na „ti“

Uzbuđenje je pobedilo sumnju. Emil se oslobodio brige, strepnje. Proveo je dan sa majkom i sestrom. Gledale su ga kao da je na samrti. Samo što nije prasnuo zbog toga. Video ih je kako razmenjuju bolne poglede, zadržavajući suze. Osećao je svu težinu kazne kako im visi nad glavom. Čak su i Maržorini sinovi, blizanci, to osetili. Nisu plakali, bili su tihi, pretihi za trogodišnjake. Ako ostane, ovde će postati pakao. Smrt će zauzimati sve više prostora, gušiće sve ostalo i između njih neće biti ničega osim ovog jetkog mirisa i gorkog ukusa nadolazeće smrti.

Morao je da ode i to brzo, dok je sve još bilo ovako.

Mali oglasi.fr

Tema: Odg: Odg: Odg: Tražim saputnika ili saputnicu za poslednje putovanje